

מעיינות

בשולי רמת עבדת נובעים מספר מעיינות. במערב — עין־קדים ועין־קודיראת (קדש ברנע), בצפון — עין־עבדת, עין־עקב ועין־זיק, ובצפון־מזרח — עין חוזה. מעיינות אלה נובעים לאורך קו המצוקים התוחם את הרמה. ההסבר לכך פשוט: מי הגשמים המעטים (כ־100 מ"מ בממוצע רבי־שנתי) היורדים על פני שטחה הגדול של הרמה, מחלחלים בסלעי הגיר והקיר־טון הסדוקים עד הגיעם אל שכבת החוואר האטומה. כאן הם זורמים כמי תהום על גבי שיפוע השכבות המתוני. בסמוך למגע בין החוואר לסלעים שמעליו (ראה חתך גיאולוגי), עד שהם מגיעים לקניונים עמו־קים, החושפים את השכבה נושאת המים (שרסוט 4). הנביעה בעין חוזה מוסברת בדרך דומה, אלא שאן השכבה האטומה (חוואר) והשכבה נושאת המים (גיר) הם מגיל טורון.

רמה וצלקת בתוכה

בקטע בו דיברנו על המיבנה הגיאולוגי של רמת־עבדת, נזכר האיזור כמקום שבו השכבות אופקיות.

הדבר אמנם נכון ברוב שטחה של הרמה, אלא שיש מקומות, בהם נמצא שכבות נטריות בוויית תלולה, כגון: איזור הר נפתא והר סעד. אלה הם מיבני כיפות, בהם נטריות השכבות מהמרכז אל שולי המיבנה. אם נבדוק בקפידה את האיזור המשתרע משלהות קדש־ברנע (במערב), דרך הר חמרן, הר קמר, הר נפתא, הר סעד ונחל חוזה — נבחין בהפרעות מקור מיות: שכבות נטריות ושבורות מגיל קנומן—טורון ועד איאוקן. המיבנים האלה נמצאים לאורך קו גיאוגרפי כמעט ישר. זהו "קו הפרעה": שבר גיאולוגי, המסיט גושים במעבה האדמה. התווה בעומק יוצרת על פני השטח את מיבנה הכיפות והשברים. את הנגב חוצים לרוחב חמישה קווי הפרעה כאלה, שהצפוני בהם חוצה את רמת־עבדת. על שם שני המיבנים הגיאולוגיים הבולטים בו נקרא קו זה — שבר סעד־נפתא.

סיכום

לנוסע על הכביש משדה־בוקר למצפה־רמון, מתגלה נוף הרי־שולחן הצופנים בחובם קניונים, מעיינות, נופים מרשימים ותופעות גיאולוגיות מרהיבות.